

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

18 юли 2013 година*

„Държавни помощи — Членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС — Условие за „селективност“ — Регламент (ЕО) № 659/1999 — Член 1, буква б), подточка і) — Съществуваща помощ — Национална правна уредба за подоходното облагане на дружествата — Право на приспадане на загубите — Изключване на приспадането при промяна на собствеността — Разрешаване на дерогации — Право на преценка на данъчната администрация“

По дело C-6/12

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Korkein hallinto-oikeus (Финландия) с акт от 30 декември 2011 г., постъпил в Съда на 3 януари 2012 г., в рамките на производство по дело

Р Оу

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: г-н Т. von Danwitz, председател на състав, г-н А. Rosas, г-н Е. Juhász (докладчик), г-н Д. Šváby и г-н С. Vajda, съдии,

генерален адвокат: г-жа Е. Sharpston,

секретар: г-н М. Aleksejev, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 22 ноември 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Р Оу, от О. А. Наараниemi, asianajaja,
- за финландското правителство, от г-н J. Heliskoski и г-н S. Hartikainen, в качеството на представители,
- за германското правителство, от г-н Т. Henze и г-жа К. Petersen, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от г-н I. Koskinen, г-н R. Lyal и г-н Т. Maxian Rusche, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 7 февруари 2013 г.,

* Език на производството: фински.

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на относимите разпоредби на правото на Съюза относно държавните помощи.
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Р Оу (наричано по-нататък „Р“) и компетентните национални органи в областта на подоходното облагане на дружествата по повод отказа на тези органи да разрешат на дружеството да приспадне претърпените загуби от дейността — право, принципно предвидено в приложимото национално законодателство — и да пренесе тези загуби към следващите години.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) предвижда в член 1, озаглавен „Определения“:

„За целите на настоящия регламент:

[...]

б) „съществуваща помощ“ означава:

- i) без да се засягат членове 144 и 172 от Акта [относно условията за присъединяването към Европейския съюз на Република Австрия, Република Финландия и Кралство Швеция и за адаптациите на учредителните договори на Европейския съюз (ОВ С 241, 1994 г., стр. 21 и ОВ L 1, 1995 г., стр. 1, наричан по-нататък „Актът за присъединяване“)], всяка помощ, която съществува в съответната държава членка преди влизането в сила на Договора, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които са били въведени в действие преди и продължават да се прилагат след влизането в сила на Договора;

[...]“.

Финландското право

- 4 Закон № 1535/1992 от 30 декември 1992 г. за подоходното облагане (Tulooverolaki, наричан по-нататък „ЗПО“) предвижда в член 117, озаглавен „Загуби и приспадане на загубите“:

„Установените загуби се приспадат от финансовия резултат през следващите години в съответствие с разпоредбите на този раздел.

Загубите се приспадат в поредността на възникването им“.

- 5 Член 119 от този закон, озаглавен „Загуби, възникнали от стопанска или селскостопанска дейност“, предвижда:

„Загубите, възникнали от стопанска или селскостопанска дейност през определена данъчна година, могат да бъдат приспаднати от финансовия резултат от стопанската или селскостопанската дейност през следващите десет години пропорционално на получения финансов резултат.

Изразът „загуби, възникнали от стопанска дейност“ означава размерът на загубите, изчислен съгласно Закона за професионалното подоходно облагане (laki elinkeinotulon verottamisesta) [...]“.

- 6 Член 122, алинея 1 от същия закон, озаглавен „Последици от промяната на собствеността по отношение на правото на приспадане на загубите“, предвижда, че не се приспадат загубите на дадено дружество, ако в годината, в която са реализирани тези загуби, или след това в резултат на придобиване, различно от наследяване по закон или завещание, се промени собствеността върху повече от половината от акциите или дяловете в капитала на това дружество или се променят повече от половината от неговите членове.
- 7 Посоченият член 122, алинея 3 от ЗПО предвижда, че независимо от разпоредбите на алинея 1, ако поради особени причини е необходимо да се продължи дейността на дружеството, компетентната данъчна служба може да разреши да се приспадне загубата по молба на заинтересованото лице.
- 8 С оглед изясняване на разпоредбата на член 122, алинея 3 от ЗПО и хармонизиране на административните практики на 14 февруари 1996 г. Главна данъчна дирекция на Финландия публикува писмо с насоки № 634/348/96, от които релевантни са следните разпоредби:

„2. Процедура за разрешаване на дерогация

2.1 Условия за разрешаване

Съгласно член 122 от ЗПО по молба на дадено [дружество], когато е необходимо да се продължи дейността му, то може да получи разрешение за приспадане на установените загуби.

Като особени причини се разглеждат по-специално:

- прехвърлянията на собствеността, свързани със смяна на поколенията,
- продажбите на предприятия на служители,
- покупката на ново предприятие, което все още не е упражнява дейност,
- промяната на собствеността в рамките на съответната група,
- промяната на собствеността във връзка с оздравителен план,
- особени последици по отношение на наетия персонал,
- промяната на собствеността в капитала на дружества, котиращи на борсата.

2.1.1 Специални условия

Целта на разпоредбите на член 122 от ЗПО е да се предотврати възможността предприятията със загуби да се превърнат в обект на търговия. В случай че промяната в собствеността на предприятието не притежава посочените характеристики, може да бъде издадено разрешение за приспадане на загубите.

[...]

2.1.2 Продължаване на дейността

Разрешението за приспадане на загубите може да бъде издадено, когато приспадането е необходимо за продължаване на дейността на [дружеството]. Абсолютна предпоставка за това може да бъде [дружеството] да продължи дейността си след промяната на собствеността. Не се издава разрешение за дерогация, ако на практика [дружеството] прекрати дейността си и стойността му се основава главно на установените загуби“.

- 9 В циркулярно писмо № 2/1999 г., публикувано от Главна данъчна дирекция на Финландия на 17 февруари 1999 г., като особена причина се посочва и разширяването на дейността чрез придобиване на предприятия.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 10 От представената пред Съда преписка по делото е видно, че на 3 септември 2008 г. P — дружество, учредено през 1998 г. — иска от компетентната данъчна администрация разрешение за приспадане на претърпените от дружеството през годините 1998—2004 загуби съгласно член 122, алинея 3 от ЗПО, независимо от промяната на собствеността, осъществена през август 2004 г. Стопанската дейност на предприятието продължава след промяната на собствеността, както и след последващите промени в нея. На 24 октомври 2008 г. молбата е отхвърлена от компетентната данъчна администрация, с мотива че P не е посочило особени причини, обосноваващи издаването на такова разрешение, независимо от настъпилите промени в собствеността.
- 11 С решение от 2 декември 2009 г. Helsingin hallinto-oikeus (административен съд — гр. Хелзинки) отхвърля жалбата на P със същите мотиви като изтъкнатите от компетентната данъчна администрация. P обжалва това решение пред Korkein hallinto-oikeus, който по същество иска да се установи дали разпоредбите на правото на Съюза в областта на държавните помощи, и по-специално критерият за селективност, тълкуван от гледна точка на правото на преценка, с което разполага конкретният данъчен орган, не допускат да се даде разрешение за приспадане на загубите на дадено дружество, независимо от промяната на собствеността му, като се има предвид, че Европейската комисия не е била надлежно уведомена за тази мярка съгласно член 108, параграф 3 ДФЕС.
- 12 Според запитващата юрисдикция, за да се прецени селективният характер на определена мярка, следва да се провери дали в рамките на даден правен режим посочената мярка представлява предимство за някои предприятия в сравнение с други, които се намират в сходно фактическо и правно положение. Определянето на референтната рамка има по-голямо значение при данъчните мерки, тъй като самото съществуване на предимство може да бъде установено само в сравнение с „обичайното“ облагане.
- 13 Запитващата юрисдикция посочва, че съществуват две възможности за определяне на тази референтна рамка. Според първата възможност тази рамка би могла да се определя от общото правило за пренасяне на загубите, предвидено в членове 117 и 119 от ЗПО. Съгласно това правило разрешаването на дерогация при промяна на собствеността не би довело до по-благоприятно положение на получило разрешение дружество в сравнение с положението,

предвидено в общото правило. Според втората възможност референтната рамка се определя от правилото на член 122, алинея 1 от ЗПО, съгласно което загубите не се приспадат при промяна на собствеността. Във връзка с тази референтна рамка съдържащата се в член 122, алинея 3 от ЗПО дерогация предоставя на данъчната администрация право на преценка, което би могло да постави получило разрешение предприятие в по-благоприятно положение в сравнение с положението на предприятие, което не е получило право на приспадане чрез разрешителната процедура.

- 14 Запитващата юрисдикция посочва също, че според постоянната практика на Съда държавните мерки, които въвеждат разграничения между предприятия и следователно по дефиниция са селективни, могат да бъдат обосновани, когато това разграничаване произтича от естеството или от структурата на системата, в която се вписват. В това отношение тя отбелязва, че данъчната система, установена с разглежданата в главното производство правна уредба, цели да се избегне рискът загубите на предприятията да станат предмет на търговия или злоупотреби. Този риск се отнася по-специално до неупражняващите дейност предприятия, претърпели загуби, които други предприятия биха могли да опитат да придобият с различни средства, за да ги приспадат от своите печалби. Правото на преценка, с което в случая разполага данъчната администрация, би могло да се разглежда в рамките на тази данъчна система в нейната съвкупност, като целта на тази преценка е приспадане на загубите да се разрешава във всички случаи, когато не е установен риск от злоупотреба.
- 15 С оглед на тези съображения *Korkein hallinto-oikeus* решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
 - „1) В рамките на производство по предоставяне на разрешение като предвиденото в член 122, алинея 3 от [ЗПО], следва ли условието за селективност по член 107, параграф 1 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че не допуска да бъде разрешено приспадане на загуби при промяна на собствеността, ако не е спазена процедурата по член 108, параграф 3, последно изречение ДФЕС?
 - 2) При тълкуване на условието за селективност, и по-специално за да се определи референтната група, следва ли да се вземе предвид формулираното в членове 117 и 119 от [ЗПО] общо правило, съгласно което установените загуби подлежат на приспадане, или трябва да се вземат предвид разпоредбите относно промяната в собствеността?
 - 3) В случай че условието за селективност по член 107 ДФЕС по принцип следва да се приеме за изпълнено, може ли да се приеме, че режимът, който произтича от член 122, алинея 3 от [ЗПО], е обоснован, поради факта че представлява присъщ на самия данъчен режим механизъм, който е необходим например за да се предотврати отклонението от данъчно облагане?
 - 4) Когато се преценява дали е налице обосновка и присъщ на самия данъчен режим механизъм, какво значение следва да се отдава на обхвата на правото на преценка, с което разполагат съответните органи? За да се приеме, че е налице присъщ за самия данъчен режим механизъм, необходимо ли е правоприлагащият орган да не разполага с никакво право на преценка и условията за прилагане на изключението да са определени точно в закона?“.

По преюдициалните въпроси

По втория до четвъртия въпрос

- 16 С втория до четвъртия си въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно и на първо място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали данъчен режим като произтичащия от член 122, алинеи 1 и 3 от ЗПО отговаря на условието за селективност като елемент от понятието за „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС и при утвърдителен отговор дали изключението, предвидено в алинея 3 от член 122, е обосновано от факта, че е присъщо на естеството на данъчния режим. Запитващата юрисдикция моли Съда да ѝ разясни и евентуалното значение на правото на преценка на компетентните органи при прилагането на този режим.
- 17 В самото начало следва да се напомни, че член 107, параграф 1 ДФЕС поначало забранява помощите, които „поставя[т] в по-благоприятно положение определени предприятия или производството на някои стоки“, т.е. селективните помощи.
- 18 Така мярка, с която публичните власти предоставят на някои предприятия представляващо предимство данъчно третиране, което, макар и да не се изразява в прехвърляне на държавни ресурси, поставя получателите в по-благоприятно финансово положение от другите данъчнозадължени лица, съставлява държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. В замяна на това предимства, произтичащи от мярка с общ характер, приложима без разлика към всички стопански субекти, не съставляват държавни помощи по смисъла на член 107 ДФЕС (Решение от 15 ноември 2011 г. по дело Комисия и Испания/Government of Gibraltar и Обединено кралство, C-106/09 P и C-107/09 P, Сборник. стр. I-11113I, точки 72 и 73 и цитираната съдебна практика).
- 19 Съгласно практиката на Съда, за да се квалифицира национална данъчна мярка като „селективна“, най-напред трябва да се установи и разгледа общият или „обичаен“ данъчен режим, приложим в съответната държава членка. Именно по отношение на този общ или „обичаен“ данъчен режим, на второ място, трябва да се прецени и установи евентуалният селективен характер на предимството, предоставено от разглежданата данъчна мярка, доказвайки, че тя дерогира посочената обща система, доколкото въвежда диференциация между оператори, намиращи се с оглед на целта, която е определена за данъчната система на съответната държава членка, в сходно фактическо и правно положение (вж. Решение от 8 септември 2011 г. по дело Paint Graphos и др., C-78/08-C-80/08, Сборник, стр. I-7611, точка 49 и цитираната съдебна практика).
- 20 В това отношение следва да се констатира, че тази квалификация предполага не само познаване на съдържанието на нормите на относимото право, но изисква да се разгледа и техният обхват въз основа на административната и съдебната практика и на данните относно приложното поле на тези норми по отношение на лицата.
- 21 Тъй като запитващата юрисдикция не е съобщила всички тези данни, Съдът намира, че не е в състояние да изрази становище относно посочената квалификация.
- 22 Съгласно практиката на Съда обаче мярка, която, макар да предоставя предимство на получателя, е обоснована с оглед на естеството или общата структура на системата, в която се вписва, не отговаря на условието за селективност (Решение от 8 ноември 2001 г. по дело Adria-Wien Pipeline и Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, C-143/99, Recueil, стр. I-8365, точка 42 и цитираната съдебна практика). Следователно мярка, представляваща изключение от прилагането на общата данъчна система, може да бъде обоснована, ако съответната държава

членка успее да докаже, че тази мярка произтича пряко от основните или ръководните принципи на данъчната ѝ система (вж. Решение по дело *Paint Graphos* и др., посочено по-горе, точка 65 и цитираната съдебна практика).

- 23 В това отношение следва да се отбележи, че съществуването на разрешителна система само по себе си не изключва подобно обосноваване.
- 24 Всъщност обосноваването е възможно, когато правото на преценка на компетентния орган в производството по издаване на разрешение е ограничено до проверката на установени с оглед на определяема данъчна цел условия, а критериите, които този орган трябва да прилага, са присъщи на естеството на данъчния режим.
- 25 Що се отнася до правомощието на компетентния орган, в практиката си Съдът е установил, че оперативната самостоятелност, която позволява на органа да определя получателите или условията на предоставената мярка, не може да се разглежда като правомощие с общ характер (вж. в този смисъл Решение от 29 юни 1999 г. по дело *DM Transport, C-256/97, Recueil*, стр. I-3913, точка 27 и цитираната съдебна практика).
- 26 Следователно прилагането на разрешителна система, като разглежданата в главното производство, която позволява пренасянето на загуби към следващи данъчни години, поначало не може да се счита за селективно, ако при вземането на решение дали да уважат или отхвърлят молбата за разрешение, правото на преценка на компетентните органи е ограничено само от обективни критерии, които не са чужди на данъчната система, установена от съответната нормативна уредба, като целта за предотвратяване на търговия със загубите.
- 27 Обратно, ако компетентните органи разполагат с широка оперативна самостоятелност да определят получателите и условията на предоставяната мярка въз основа на критерии, чужди на данъчната система, като запазването на работните места, в този случай упражняването на оперативната самостоятелност трябва да се разглежда като поставящо в по-благоприятно положение „определени предприятия или производството на някои стоки“ спрямо други, които биха се оказали от гледна точка на преследваната цел в сходно фактическо и правно положение (вж. в този смисъл Решение по дело *Комисия и Испания/Government of Gibraltar* и *Обединено кралство*, посочено по-горе, точка 75).
- 28 В това отношение от акта за преюдициално запитване е видно обаче, че Главна данъчна дирекция на Финландия е издала посоченото в точка 8 от настоящото решение писмо с насоки, в което като „особени причини“ с оглед издаване на разрешение за дерогация на забраната за приспадане на загуби се изброяват по-специално особените последици по отношение на наетия персонал.
- 29 В този контекст следва да се напомни, че Съдът е приел, че прилагането на политика за регионално развитие или социално сближаване само по себе си не може да има за резултат дадена мярка, приета в рамките на тази политика, да се счита за обоснована от естеството и структурата на национална данъчна система (вж. в този смисъл Решение от 6 септември 2006 г. по дело *Португалия/Комисия, C-88/03, Recueil*, стр. I-7115, точка 82).
- 30 В това отношение, макар от акта за преюдициално запитване да е видно, че посоченото по-горе писмо с насоки няма правно задължителен характер, следва да се отбележи, че ако компетентният орган може да определя лицата, които ползват приспадане на загуби, въз основа на чужди на данъчната система критерии, като запазването на работните места, в такъв случай би трябвало да се счита, че упражняването на това правомощие поставя в по-благоприятно положение „определени предприятия или производството на някои стоки“ спрямо други, които биха се оказали от гледна точка на преследваната цел в сходно фактическо и правно положение.

- 31 Въпреки това Съдът не разполага с достатъчно данни, за да прецени обосновката на евентуално селективния характер на разглеждания в главното производство данъчен режим.
- 32 При тези условия на втория до четвъртия въпрос следва да се отговори, че данъчен режим като разглеждания в главното производство може да отговаря на условието за селективност — елемент от понятието „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, — ако бъде установено, че референтната система, а именно „обичайната“ система, се изразява в забрана на приспадането на загуби при промяна на собствеността по смисъла на член 122, алинея 1 от ЗПО, а по отношение на нея разрешителната система, предвидена в алинея 3 на същия член, се явява изключение. Подобен режим може да бъде обоснован от естеството или общата структура на системата, в която се вписва, но е изключено компетентният национален орган, що се отнася до разрешението за дерогация от забраната за приспадане на загубите, да разполага с оперативна самостоятелност, която го овластява да основе решенията си за даване на разрешение на чужди на този данъчен режим критерии. Въпреки това Съдът не разполага с достатъчно данни, за да се произнесе окончателно по тези квалификации.
- 33 Впрочем следва да се припомни, че селективността е само един от елементите на несъвместимата с вътрешния пазар държавна помощ. Поради липсата на данни в това отношение другите елементи няма да бъдат разгледани от Съда.

По първия въпрос

- 34 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали забраната за прилагане на планове за помощ, установена в член 108, параграф 3 ДФЕС, е пречка за прилагането на предвидения в член 122, алинеи 1 и 3 от ЗПО данъчен режим.
- 35 Що се отнася до контрола върху изпълнението от държавите членки на задълженията, възложени им по силата на членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС, следва да се напомни структурата на разпоредбите на последния член, както и правомощията и отговорностите, възложени съгласно тези разпоредби на Комисията, от една страна, и на държавите членки, от друга.
- 36 Член 108 ДФЕС въвежда различни процедури в зависимост от това дали помощта е съществуваща или нова. Макар в съответствие с член 108, параграф 3 ДФЕС за новата помощ да трябва да бъде направено предварително уведомление до Комисията и тази помощ да не може да бъде приведена в действие, преди процедурата да завърши с окончателно решение, то в съответствие с член 108, параграф 1 ДФЕС съществуващата помощ може да бъде правомерно прилагана, докато Комисията не е установила нейната несъвместимост (Решение от 29 ноември 2012 г. по дело Кремиковци, C-262/11, точка 49 и цитираната съдебна практика).
- 37 В рамките на тази система за контрол Комисията и националните юрисдикции имат различни отговорности и упражняват различни правомощия (Решение от 9 август 1994 г. по дело *Namur-Les assurances du crédit*, C-44/93, Recueil, стр. I-3829, точка 14).
- 38 Тези юрисдикции могат да бъдат сезирани със спорове, в производствата по които са длъжни да тълкуват и да прилагат понятието за помощ, посочено в член 107, параграф 1 ДФЕС, по-специално за да определят дали по отношение на държавна мярка, въведена, без да е взета предвид процедурата за предварителен контрол по член 108, параграф 3 ДФЕС, следва да бъде приложена тази процедура. За сметка на това националните юрисдикции не са компетентни да се произнасят относно съвместимостта на дадена държавна помощ с вътрешния пазар (Решение от 18 юли 2007 г. по дело *Lucchini*, C-119/05, Сборник, стр. I-6199, точки 50 и 51 и цитираната съдебна практика).

- 39 Макар Комисията да е задължена да провери съвместимостта на планираната помощ с вътрешния пазар дори когато държавата членка нарушава забраната, предвидена в член 108, параграф 3, последно изречение ДФЕС, за привеждане в действие на мерките за помощи, в подобна хипотеза националните юрисдикции следят само за спазване на правата на правните субекти до окончателното решение на Комисията при евентуално незачитане от страна на държавните органи на тази забрана (вж. в този смисъл Решение от 12 февруари 2008 г. по дело CELF и *ministre de la Culture et de la Communication*, C-199/06, Сборник, стр. I-469, точка 38 и цитираната съдебна практика).
- 40 Що се отнася до съществуващите помощи, следва да се напомни, че член 108, параграф 1 ДФЕС оправомощава Комисията да осъществява постоянно наблюдение върху тях в сътрудничество с държавите членки. Това наблюдение може да накара Комисията да предложи на съответната държава членка всички подходящи мерки, които са необходими за последователно развитие или функциониране на общия пазар, и при необходимост да прекрати или измени помощ, която намира за несъвместима с вътрешния пазар.
- 41 Тези помощи трябва да се считат за правомерни, докато Комисията не установи несъвместимостта им с вътрешния пазар (Решение от 18 ноември 2010 г. по дело NDSHT/Комисия, C-322/09 P, Сборник, стр. I-11911, точка 52 и цитираната съдебна практика). Следователно при тези обстоятелства член 108, параграф 3 ДФЕС не възлага на националните юрисдикции компетентност да забранят изпълнението на съществуваща помощ.
- 42 Съгласно член 1, буква б), подточка i) от Регламент № 659/1999 „съществуваща помощ“ означава, без да се засягат членове 144 и 172 от Акта за присъединяване, всяка помощ, която съществува в съответната държава членка преди влизането в сила на Договора, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които са били въведени в действие преди и продължават да се прилагат след влизането в сила на Договора.
- 43 Според данните, съдържащи се в представената пред Съда преписка, и както посочват финландското правителство и Комисията, предвиденият в член 122, алинеи 1 и 3 от ЗПО режим е въведен преди влизането в сила на 1 януари 1994 г. на Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L1, 1994 г., стр. 3) и продължава да се прилага от тази дата нататък. Република Финландия се присъединява към Европейския съюз на 1 януари 1995 г.
- 44 Освен това съгласно становището на Комисията обстоятелствата, предвидени в членове 144 и 172 от Акта за присъединяване, при които член 1, буква б), подточка i) от Регламент № 659/1999 относно определението на понятието „съществуваща помощ“ не би бил приложим, са неотнормирани към настоящото дело.
- 45 Следва да се напомни, че измененията в реда за прилагане на даден режим на помощ при определени условия могат да доведат до квалифицирането на този режим като нова помощ.
- 46 Запитващата юрисдикция следва да провери дали редът за прилагане на разглеждания в главното производство режим не е изменен.
- 47 Ако бъде установено, че в резултат на евентуални изменения е бил разширен обхватът на режима, може да се наложи да се провери дали става въпрос за нова помощ, като последица от това ще бъде приложимостта на процедурата по уведомяване, предвидена в член 108, параграф 3 ДФЕС.

- 48 Следователно на първия въпрос следва да се отговори, че член 108, параграф 3 ДФЕС допуска данъчен режим като предвидения в член 122, алинеи 1 и 3 от ЗПО, при положение че бъде квалифициран като „държавна помощ“, която поради характера си на „съществуваща помощ“ продължава да се прилага в държавата членка, в която е установен този данъчен режим, без да се засяга предвидената в посочения член 108, параграф 3 ДФЕС компетентност на Комисията.

По съдебните разноски

- 49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

- 1) Данъчен режим като разглеждания в главното производство може да отговаря на условието за селективност — елемент от понятието „държавна помощ“ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, — ако бъде установено, че референтната система, а именно „обичайната“ система, се изразява в забрана на приспадането на загуби при промяна на собствеността по смисъла на член 122, алинея 1 от Закон № 1535/1992 от 30 декември 1992 г. за подоходното облагане (Tuloverolaki), а по отношение на нея разрешителната система, предвидена в алинея 3 на същия член, се явява изключение. Подобен режим може да бъде обоснован от естеството или общата структура на системата, в която се вписва, но е изключено компетентният национален орган, що се отнася до разрешението за дерогация от забраната за приспадане на загубите, да разполага с оперативна самостоятелност, която го овластява да основе решенията си за даване на разрешение на чужди на този данъчен режим критерии. Въпреки това Съдът не разполага с достатъчно данни, за да се произнесе окончателно по тези квалификации.
- 2) Член 108, параграф 3 ДФЕС допуска данъчен режим като предвидения в член 122, алинеи 1 и 3 от Закон № 1535/1992, при положение че бъде квалифициран като „държавна помощ“, която поради характера си на съществуваща помощ продължава да се прилага в държавата членка, в която е установен този данъчен режим, без да се засяга предвидената в посочения член 108, параграф 3 ДФЕС компетентност на Европейската комисия.

Подписи